

19 Ιουλίου, 1996

[ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΧΙΤΛΕΡ ΚΑΙ ΥΙΟΣ ΛΤΔ.,

Αιτήτρια,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΦΟΡΟΥ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υποθέσεις Αρ.76/94, 77/94 & 78/94)

*Φορολογία — Φορολογία εισοδήματος — Φορολογική υποχρέωση —
Πηγάζει από το νόμο και δεν μπορεί να διαφοροποιηθεί με συμφωνία
— Δημιουργείται κατά το χρόνο κτίσης του εισοδήματος και όχι βε-
βαίωσης του φόρου.*

5

Η αιτήτρια εταιρεία αμφισβήτησε την φορολογία εισοδήματος που της επιβλήθηκε (και τις συναφείς με αυτήν φορολογίες) χωρίς να προβάλλει οποιοδήποτε στοιχείο ανατροπής της επίδικης πράξης.

Το Ανώτατο Συμβούλιο, απορρίπτοντας τις προσφυγές, αποφάσι- 10
σε ότι:

Η εκ του Συντάγματος και του νόμου υποχρέωση του πολίτη στην πληρωμή φόρων καθορίζεται από το Νόμο, και δεν μπορεί, ως εκ τού- 15
του, να αποτελέσει αντικείμενο οποιασδήποτε συμφωνίας του με τη
διοίκηση.

Ο φόρος επιβάλλεται, και η υποχρέωση της φορολόγησης δημι-
ουργείται, κατά τον χρόνο της απόκτησης του φορολογήσιμου εισο-
δήματος, και όχι της επιβεβαίωσής του.

20

*Οι προσφυγές απορρίπτονται με £300
έξοδα.*

4 Α.Α.Δ. Καταστήματα Χίτλερ και Υιός Ατό ν. Δημοκρατίας

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Δημοκρατία ν. Λόρδος Πλάστικς Ατό (1992) 3 Α.Α.Δ. 488,

5 Δημοκρατία ν. Χ'Ιωάννου κ.ά. (1994) 3 Α.Α.Δ. 401.

Προσφυγές.

10 Προσφυγές εναντίον της φορολογίας εισοδήματος, Έκτακτης Εισφοράς για την Άμυνα που επιβλήθηκε στην αιτήτρια για τα Έτη 1986-1990.

Σπ. Ευαγγέλου, για την Αιτήτρια.

15 Α. Καουτζάνη, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

20 ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Με την προσφυγή 76/94 η αιτήτρια εταιρεία προσβάλλει τη φορολόγηση που της επιβλήθηκε, στις 18.11.93, από τον Έφορο Φόρου Εισοδήματος, για τα φορολογικά έτη 1986-1990. Οι προσφυγές 77/94 και 78/94 προσβάλλουν τις επακόλουθες αποφάσεις του Εφόρου, αναφορικά με τη φορολογία έκτακτης εισφοράς, για τις τριμηνίες των πιο πάνω ετών, και την έκτακτη εισφορά για την άμυνα, σε σχέση με τις εξαμηνίες της ίδιας περιόδου.

30 Οι επιχειρήσεις της αιτήτριας διεξάγονται από δύο καταστήματα, υφασματοπωλείο και κοσμηματοπωλείο, από τα οποία και προκύπτει το εισόδημά της. Μέσω των λογιστών-ελεγκτών της, υπέβαλε τις φορολογικές της δηλώσεις για τα έτη που εξετάζουμε, ο αρμόδιος λειτουργός όμως, που χειριζόταν το σχετικό φάκελο, διαπίστωσε πως δεν τηρούνταν κανονικά τα λογιστικά βιβλία, δεδομένου ότι υπήρχαν σοβαρές παραλείψεις και ελλείμματα ταμείου. Συζητήθηκε το θέμα των φορολογικών υποχρεώσεων της αιτήτριας σε συναντήσεις μεταξύ των αρμοδίων του φορολογικού τμήματος και των ελεγκτών της. Στις 28.2.92 κατεγράφη "συμφωνία" βάσει της οποίας η αιτήτρια δέχτηκε να αυξηθεί το εισόδημά της, για όλα τα έτη, στο ποσό των £23,000, και επίσης να μη παραχωρηθούν κεφαλαιουχικές εκπτώσεις που διεκδικούσε, γιατί δεν είχαν τηρηθεί κανονικά λογιστικά βιβλία, όπως επιβάλλεται στο άρθρο 48 των περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων του 1978-1991.

Πρέπει να διευκρινιστεί πως μετά τη συμφωνία ο Έφορος ζήτησε να του δοθούν περαιτέρω στοιχεία, για να εξετάσει αν η αύξηση των £23,000, που συμφωνήθηκε για το εισόδημα των ετών 1986-1990, ανταποκρινόταν στα πραγματικά δεδομένα σε σχέση με το εισόδημα της αιτήτριας. Τούτο έγινε, αρχικά προφορικά, και ακολούθως με γραπτή επικοινωνία του φορολογικού τμήματος με την αιτήτρια, η οποία και ανταποκρίθηκε στο διάβημα. Μετά την εξέταση του συνόλου των στοιχείων ο Έφορος επιβεβαίωσε την επίδικη φορολογία, εναντίον της οποίας η αιτήτρια υπέβαλε ένσταση, που απορρίφθηκε. 5 10

Η δικηγόρος της Δημοκρατίας δέχεται, και πολύ ορθά, πως σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, που ακολουθεί αυτή του Συμβουλίου της Επικρατείας της Ελλάδας, η εκ του Συντάγματος και του νόμου υποχρέωση του πολίτη στην πληρωμή φόρων καθορίζεται από το Νόμο, και δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να αποτελέσει αντικείμενο οποιασδήποτε συμφωνίας του με τη διοίκηση. 15

Η δικηγόρος της Δημοκρατίας, αφού δέχεται την πιο πάνω αρχή, εισηγείται πως στις υπό εξέταση υποθέσεις ο Έφορος δεν βασίστηκε στη συμφωνία που επιτεύχθηκε, για να επιβάλει την επίδικη φορολογία, αλλά στη δική του έρευνα των στοιχείων που είχε ενώπιόν του. 20 25

Η δήλωση της αιτήτριας εταιρείας, στην οποία περιέχεται η πιο πάνω αναφερόμενη συμφωνία, έχει ως εξής:

“Συμφωνώ να φορολογηθεί η εταιρεία καταστάματα Χίτλερ και Υιοί Ατδ διά ποσόν εισοδήματος £23,000 διά τα έτη 1986-1990. Επιπλέον να μην παραχωρηθούν αι διεκδικήσεις - αποσβέσεις. Επίσης συμφωνώ να πληρώσει 10% υπό τύπον προστίμου διά την μη δήλωση των πραγματικών εισοδημάτων. 30

Τα ανωτέρω είναι υπό την έγκρισιν του γενικού διευθυντή.” 35

Η νομολογιακή αρχή που μόλις ανέφερα, ασφαλώς ισχύει ως προς την αύξηση του εισοδήματος της αιτήτριας εταιρείας κατά £23,000, για τα πιο πάνω έτη. Όμως, δεν μπορεί να παραγνωριστεί, ως γεγονός, πως η αιτήτρια παραδέχεται ότι δεν δήλωσε τα πραγματικά της εισοδήματα, και πως τα λογιστικά βιβλία δεν έδιδαν την αληθινή εικόνα των εισοδημάτων της, εξ’ ου και συμφώνησε να μην παραχωρηθούν οι αποσβέσεις που διεκδικούσε. Το περιεχόμενο της δήλωσης της αιτήτριας επιβεβαιώνει τα αποτελέ- 40

σματα της έρευνας του Εφόρου που ακολούθησε.

5 Ο δικηγόρος της αιτήτριας δεν παρουσίασε κανένα στοιχείο που να αντιμάχεται, ή να θέτει έστω υπό αμφισβήτηση την επίδικη απόφαση του Εφόρου, να επιβάλει δηλαδή τη φορολογία πάνω στο φορολογητέο εισόδημα που ο ίδιος θεώρησε ως πραγματικό.

10 Το άλλο σημείο που εγείρει ο δικηγόρος της αιτήτριας, στην προσφυγή 77/94, είναι πως η φορολογία για την έκτακτη εισφορά, δε βασιζόταν σε οποιοδήποτε νόμο και επομένως η συγκεκριμένη
15 επίδικη απόφαση είναι άκυρη. Η εισήγηση παραγνωρίζει την ευθυγραμμισμένη νομολογία μας σύμφωνα με την οποία ο φόρος επιβάλλεται, και η υποχρέωση της φορολόγησης δημιουργείται, κατά τον χρόνο της απόκτησης του φορολογήσιμου εισοδήματος,
20 και όχι της επιβεβαίωσής του, όπως εσφαλμένα διατείνεται ο συνήγορος. *Κυπριακή Δημοκρατία v. Λόρδος Πλάστιξ Ατδ* (1992) 3 Α.Α.Δ. 488 και *Κυπριακή Δημοκρατία v. Ανδρέα Χ'Ιωάννου κ.ά.* (1994) 3 Α.Α.Δ. 401. Κατά το χρόνο, που αφορά στην υπόθεση μας, υπήρχε σε ισχύ ο περί Εκτάκτου Εισφοράς (Προσωρινές Διατάξεις) Νόμος του 1978 Ν.34/78 και ο Ν.248/90.

Οι προσφυγές απορρίπτονται με £300 έξοδα.

*Οι προσφυγές απορρίπτονται με
£300 έξοδα.*